

Az életvonal

Ossian

Az utcán egy padon naphosszat ülve
egyre csak várja, mikor lesz vége...
Nyomasztó terhe sokmázsás súlya,
átoktól áldva, áldástól sújtva.
Hiába mondta, régóta látja:
az emberek felett egy Vonal lebeg.
Életvonal, mely a felhőkig ér,
élénk a színe, akár a vér.

Életvonal... Halált takar...

Chorus:

Áldás ez és átok,
másképp élsz és látod,
a Dolgok rejtett mélyét,
minden végzet kezdetét...

Annak, ki gyenge, a Vonal csak szürke,
rövidül egyre, percről percre
"Ők meghalnak" - de kinevették,
majd igazát látva meggyűlölték.
Bűnsnek látták, elítélték,
mindenét elvették, elűzték
Most az utcán, egy padon megtörve ülve
szótlanul vár a megváltó végre...

Chorus

Tükörben nézi saját magát,
tükörképét, az Életvonalát...